STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF

GREGOR SAMARCW

(Forts. från förra numret).

Just i detsamma infann sig också doktor Binzer, ditkallad af det förskräckliga larmet. Saxoborusserna fingo tag i Charles Clarke och sköto honom ut i den mörka korridoren, der han, skrattande och rasande om hvartannat, högt och dyrt svor på att han skulle dränka allt hvad badare hette i det kalla vattnet.

— Men för Guds skull, hvad försiggår här, mina herrar? frågade doktor Binzer. Hur har ni kommit in i denna afdelning? Det är ett oerhördt brott mot all ordning i huset.

Han försökte antaga en sträng min, men det var med knapp nöd han kunde bibehålla den, ty anblicken af de i sina badkappor draperade saxoburusserna och de drypande badare ne var af en alltför öfverdådigt komisk effekt. Badarne framförde sina klagomål skrikande om hvarandra, medan öfverstens bärare och baderskan som fortfarande stod med miss Maggins på armen måtte funnit sina bördor alltför tunga, ty de nedsatte dem bredvid hvarandra på trappan. Nu först uppfattade miss Maggins situationen i hela dess omfång.

— Shocking — shocking — shocking! fräste hon harmset. Det är ett attentat, ett mord, det är mer än ett mord! Och med ytterligare några vredgade utrop lutade hon hufvudet så djupt ned hon kunde för att slippa se något omkring sig.

Öfversten satt stel och förintad bredvid henne och med lika förkrossad uppsyn satt mr Willis ett par trappsteg längre ned.

— Doktor, ropade öfversten, jag befaller att man bär bort mig, genast, och att man gör ett slut på denna oerhörda skandal.

— Ja, jag befaller också att man bär bort mig, skrek mr Willis, spärrande upp sina stora ögon på vid gafvel. Man skall bära bort mig tillsammans med öfversten.

— Bär bort herrarne, befalde doktorn och gick med raska steg in i herrafdelningen. Badarne följde efter honom med öfversten och mr Willis, medan saxoborusserna drogo Charles Clarke med sig.

— Nu, mina herrar, sade doktorn, sedan dörren mellan de båda afdelningarne väl blifvit stängd, nu måste ni förklara mig hvad i Herrans namn allt detta skall betyda. Ni kan väl förstå att ett sådant uppträde som detta på det högsta måste kompromettera min anstalt —

— Den där karlen, utbrast Charles Clarke pekande på den gamle badmästaren, har tillåtit sig ett mycket dåligt skämt med mig, doktor. Han har knuffat mig ned i det kalla vattnet och jag har till straff därför doppat honom och alla de andra skurkarne.

Men min Gud, skrattade doktorn, det hör ju till kuren. Han har ju blott gjort sin skyldighet.

— Herr doktor, inföll den gamle badmästaren, det är icke allt. Det fins någonting i bassängen, något hemlighetsfullt. Jag fruktar att man släppt dit några farliga vattendjur. O, min Gud, hvilken oordning i vårt lugna, fredliga hus!

— Hvad för slag? Är det någonting i bassängen? frågade doktorn med orolig min.

— Han drömmer, inföll Charles Clarke hastigt. Hvad skulle det väl kunna vara i bassängen?

Den gamle badmästaren hade emellertid vridit till kranen och bassängen tömdes hastigt. Inom kort såg han under det snabbt utströmmande vattnet de hvita halsarne på ett ganska ansenligt antal champagnebuteljer.

— Aj, aj, mina herrar, muttrade doktorn. Det der var ena konstiga vattendjur. Ni tyckas verkligen ha föresatt er att helt och hållet vända upp och ned på hela mitt hus.

— Hvad vill ni jag skulle göra, doktor? protesterade Clarke. Jag snosade upp det der vinförrådet i staden och trodde mig bringa det i säkerhet här. Hur t-n skulle jag kunna veta att den här bassängen som jag trodde vara en vanlig källare användes för badanstaltens behof?

— Jag vill ha mitt bad, ropade nu öfversten, jag står inte ut längre.

— Bär upp buteljerna i dessa herrars rum befalde doktorn badarne. Detta vinförråd måste ännu i denna dag bort från badanstalten Och nu, mina herrar, ber jag er aflägsna er, så att öfversten och mr Willis må kunna i frid och ro få ta sitt morgonbad. Jag skall försöka, tillade han, med möda läggande band på sin munterhet, att lugna miss Maggins upprörda känslor.

Saxoborusserna drogo sig tillbaka, de genomvåta badarne buro bort champagnebuteljerna och funno, sedan Charles Clarke gifvit hvar och en af dem några blanka guldmynt, att hela saken, när allt kom omkring, varit ett lustigt skämt. Öfversten och mr Willis blefvo ändtligen befriade från sin packning och fingo sitt föreskrifna bad. Miss Maggins deremot öfveröste doktorn med en riktig skur af skarpa förebråelser. Hon grät och stormade om hvartannat, till dess hon efter sju sorger och åtta bedröfvelser lät den stackars doktorn öfvertyga henne om att alltsammans endast varit ett oskyldigt missförstånd.

Förmiddagen förflöt som vanligt, utom att Charles Clarke, fick ledsaga professor Rotin och hans vackra dotter på en utflygt till Windecks borgruin. Den stackars förlamade mannen hade ända tills nu nödgats försaka nöjet att besöka denna intressanta punkt, alldenstund den branta och steniga vägen tycktes ofarbar för hans lilla rullvagn, men vår amerikan hade lofvat att skaffa upp honom och han höll ord. Han sköt framför sig den lilla vagnen och när vägen blef alltför svår, lyfte han patienten och åkdon utan synbar ansträngning öfver hindren. Professorn kände sig helt belåten och fröken Celie beundrade den unge mannens kraft och vighet. Visserligen föreföll han henne nästan som en vilde, men icke dessmindre var han sjelfva den personifierade ömheten och uppmärksamheten mot henne och uppfylde hvarje hennes önskan som ett lydigt barn.

Ibland kände väl den i medelpunkten af den förfinade och öfverförfinade civilisationen uppvuxna flickan en oöfvervinnerlig lust att skratta åt den kärfva rättframheten hos vildmarkens son och ge ett spefullt svar på hans barnsligt naiva frågor och reflexioner. Men när han ögonblicket derpå klättrade uppför den vildaste brant för att plocka en vild ros åt henne när han med en atlets styrka och ett kärleksfullt barns omsorg bar hennes fars vagn öfver stenar och bråten och när han sedan talade henne till så ärligt och trohjertadt och såg på henne så varmt och innerligt med sina stora, glänsande ögon, då försvann med ens allt spott och spe ur hennes hjerta, då kände hon sig fångad af denna trollmakt som den öfverlägsna kraften alltid utöfvar öfver den kvinliga naturen. Och när den unge baronen med tjurnacken och bruna, senfulla händerna talade om sitt hem, om sin stränge, allvarlige far och sin milda, fromma mor, om de djupa urskogarne, de jättelika floderna och solbelysta ängarne i den fjerran verldsdelen, då klingade hans ord som en sång, som en saga om en i skapelsens ursprungliga friskhet andande verld, så att fröken Celie nästan med vördnad och andokt lyssnade till honom. Men äfven professor Rotin fann ett synnerligt nöje i hans samtal. Charles Clarke hade sett alla stora städer på kontinenten, han hade studerat Europas historia och folkutveckling, beundrat Italiens konstskatter, han talade om allt med intelligens och förstånd och derjemte voro hans uppfattningar och reflexioner ofta så nya och så egendomligt öfverraskande, att den lärde herrn satt der än leende och än förvånad och icke tröttnade att höra på honom. Fröken Celie tyckte sig se en helt och hållet ny verld öppnad under sina samtal med Charles Clarke och det föreföll henne nästan som om hela hennes förflutna lif betydelselöst skulle sjunkit till ett intet inför denna kraftiga och rika natur, hvilken ofta obändigt skakade af sig alla sällskapslifvets former, men likväl aldrig öfverskred de gränser som ett medfödt behag och en naturlig finkänsla utstakade för honom.

Den lilla trion hade kommit upp å Windeck-ruinens gamla borggård. Professorn blickade förtjust ut öfver det vidsträckta panorama som här öppnade sig för hans ögon och i fjerran begränsades af de dimhöljda Haardtbergen och Rhenflodens glänsande silfverstrimma. På ett gammalt torn fans en med ett räcke omgifven platform, till hvilken en trätrappa förde upp utanför muren. Fröken Celie önskade bestiga denna den högsta utsigtspunkten på platsen och Clarke ledsagade derför den unga flickan dit upp, medan professorn stannade kvar nedanför. Länge stodo de båda unga deruppe. Celie Rotin blickade vidt ut i det solskimrade landskapet. Hennes vackra ögon fuktades och hon greps af detta obestämda vemod, hvilket en blick ut i den fria naturen ofta föder i hjertat, ty ju klarare den i det obegränsade fjerran skådande blicken låter oändlighetens aning gry i själen, desto djupare känner också menniskohjertat sin egen ringhet och tomhet men på samma gång sitt innerliga sammanhang med den hemlighetsfulla makt som skapat vår vida och sköna verld och uppehåller och uppfyller den med sin kärlek och sin lifskraft.

Plötsligt spratt hon upp ur sina drömmar. Charles Clarke stod bredvid henne och det föreföll henne, när hon blickade upp till honom, som om hon i hans stora ögon, hvilka så förtjusta och strålande hvilade på henne läst att han i henne såg medelpunkten för all verldens herrlighet och som om all denna solskimrande herrlighet sjunkit till skuggor och töcken kring denna ljusa medelpunkt.

Förvirrad slog hon ned sina ögon.

— Min far väntar, sade hon rodnande. Vi måste återvända till honom.

Hon närmade sig trätrappan, men när hon satte foten på första trappsteget, tycktes hon fattas af en svindel och gaf till ett lätt anskri, medan hon höll handen för ögonen. I ögonblicket var Charles Clarke vid hennes sida. Säkert och kraftigt, men på samma gång ömt och försigtigt tog han henne i sina armar, lyfte upp henne som ett barn och steg så utför trappan med sin ljufva börda. Med slutna ögon och halft bedöfvad, lutade hon sitt hufvud mot hans axel. Hon hörde hjertats slag i hans breda bröst, hon kände hur hans andedrägt strök fram öfver hennes hår och när hon så hvilade ljuft och tryggt i hans starka armar under det farliga nedstigandet, fattades hon af en sällsam känsla af salig fröjd och lycka. Hon kände sig stolt öfver honom på samma gång hennes hjerta i tacksam och ödmjuk hängifvenhet klappade emot honom och likväl skulle hon icke velat till något pris slå upp sina ögon i detta ögonblick, ty hon kände att hans blickar hvilade på henne och genom hennes ögon skulle tränga in i hennes hjerta.

De hade nu hunnit till foten af trappan. Charles Clarke ställde sakta ned fröken Celie på marken, medan han med en tung suck i nästan sorgsen ton hviskade:

— Vi äro redan nere. Trappan var så kort.

En flygtig, en helt flygtig blick vågade hon nu slå upp till honom, i det hon räckte honom sin hand till tack, men hur kort denna blick än varit, hade han likväl i densamma hunnit läsa att äfven hon säkerligen tyckte att den stund varit för kort som hon hvilade i hans armar. En blixt flammade till i hans ögon och ur hans bröst trängde fram ett egendomligt, stolt triumferande låte snarlikt roffogelns skri, när han svingar sig upp på sin flygt mot den ljusa höjden.

Fröken Celie skyndade fram till sin far, berättade honom att hon fattats af en svindel och äfven den gamle herrn uttryckte då sin tacksamhet för Charles Clarke, medan han på samma gång forskande betraktade sin dotters rodnande och förvirrade ansigte.

Helt lycklig återkom Charles Clarke till badanstalten kort före middagens början. Sarkow hade otåligt väntat honom och förde honom genast afsides för att ifrigt och med dämpad röst yttra några ord som hade till följd att den för trötthet otillgänglige huronen ännu en gång skyndade öfver vinbergen till den lilla staden, hvarifrån han först en god stund efter måltidens början återkom, medförande en stor mörk butelj, som han ställde framför sig på bordet, när han intog sin plats bredvid den unga fransyskan.

— Det är alldeles omöjligt, min bästa doktor, sade han skrattande, att alltid dricka det här nyktra vattnet och eftersom ni ju belagt min ypperliga dryck, som jag hade gömt i er fördömda vattengrop, med interdikt, så har jag nu skaffat mig ett surrogat derför som ni bestämdt icke kan ha något att anmärka emot. Det är bara oskyldig hallonsaft, tillade han, under det han slog upp sin butelj och hälde litet af dess innehåll i vattnet.

Med en misstrogen min bad doktorn honom att få smaka på drycken.

— Ja verkligen, utropade han sedan han tagit sig en klunk. Nå, det der kan jag icke egentligen ha något att invända emot, ehuru det rena, oförfalskade vattnet naturligtvis är helsosammare.

Sedan han således erhållit vederbörligt tillstånd, serverade Charles Clarke fröken Celie och miss Maggins af sin hallonsaft, hvilken de båda damerna funno alldeles ypperlig. De beklagade endast att de icke långt för detta fallit på denna lyckliga idé. Miss Maggins försonade sig i följd af denna artiga uppmärksamhet med amerikanen, hvilken hon i början mönstrat med ett strängt och straffande ögonkast, och middagen afåts under den muntraste stämning.

När sällskapet om aftonen åter sammanträffade, medförde Clarke ånyo sin mörka butelj. Denna gång var doktorn icke der för att smaka på innehållet och ännu en gång mottogo damerna med största belåtenhet den erbjudna blandningen. Professor Rotin med sin dotter hade nemligen på det öfriga sällskapets enträgna begäran infunnit sig till aftonmåltiden, hvilket de annars icke brukade.

— Min hallonsaft har tyvärr tagit slut, förklarade Charles Clarke, när miss Maggins luktade på sitt starkt doftande glas. Den här gången är det ananaslimonad som jag lyckligtvis fick fatt i derborta i staden.

Miss Maggins smakade och tycktes mycket belåten med profvets resultat. Sarkow lutade sig fram, drog in dryckens aromatiska doft och bad helt förnöjd:

— Gif mig litet deraf, Charles, och er, öfverste, råder jag att smaka på denna limonad.

Något motsträfvigt lät öfversten Charles Clarke slå i litet af den hemlighetsfulla vätskan, men knapt hade han läppjat på sitt glas Äften fröken Celie försmådde icke den erbjudförrän han tömde hälften deraf i en enda väldig klunk och med högst belåtet utseende. na drycken, ehuru hon gaf Charles Clarke en skälmaktig blick och lätt hotande lyfte sitt finger. Sarkow lät nu buteljen gå laget rundt.

— Mycket godt, sannerligen mycket godt, förklarade miss Maggins, medan hon flitigt rörde på sitt glas. För hvarje mun hon tog vardt hennes min allt mera leende, blicken allt eldigare och allt vänligare lutade hon sig intill Sarkow, hvilken å sin sida endast tycktes ha ögor för henne och uttömde sig i alla möjliga artigheter. Öfversten följde dem visserligen stundom med en halft misstrogen blick, men då Sarkow gjorde honom ett tecken af hemligt förstånd, smålog han åter med en hemlighetsfull min och nickade helt belåtet.

Aftonen var mild och ljum.

— Vi sutto länge i trädgården i går kväll, sade Sarkow när soupern var slutad. Tyvärr nödgades vi då umbära damernas sällskap, men i dag ber jag er i stället i alla mina kamraters namn att icke öfverlemna oss åt vår dystra ensamhet. Ödet har ju fört oss alla tillsammans här, vi måste ju då betrakta oss som en enda familj och gemensamt uthärda de vattenkval som doktorn pålägger oss.

Han bjöd sin arm åt miss Maggins, hvilken följde honom utan invändning, i det hon med en öm blick smög sig intill hans sida. Fröken Celie lyckades lugna sin fars farhågor för den kyliga aftonluften. Hon svepte sorgfälligt in honom i sin egen schal och Charles Clarke sköt den gamle herrns rullstol ut i trädgården. Det nattlige dunklet upplystes knapt af stjernorna och bersåerna rundt omkring lågo i djup skugga. Sällskapet spred sig skämtande och pratande åt olika håll. Herrarne hade medtagit sina glas och den så listigt under falsk flagg insmugglade drycken bidrog icke minst till att hålla den muntra stämningen uppe. Charles Clarke stannade hos professorn och fröken Celie, hvilken gång på gång förtjust klappade i händerna och utropade:

— Ah, så förtjusande roligt! Hvilken angenäm öfverraskning!

Ingen hade under tiden gifvit akt på miss Maggins, hvilken Sarkow fört till en liten löfsal bland buskgrupperna närmast byggningen. Här stod en sval bänk i den djupa skuggan af de nedhängande grenarne. Sarkow tryckte ned sin dam med mildt våld på denna bänk och tog plats vid hennes sida.

— O, utbrast miss Maggins på sitt besynnerliga brutna tungomål, så mörkt det är! Vi äro ju allena här.

Den milda förebråelse som låg i tonen af hennes röst utjemnades af en svag handtryckning.

— Ja, svarade Sarkow, i det han förde hennes tunna och magra hand till sina läppar, ja vi äro allena och just derför kan jag få säga er hvad redan länge legat mig på läpparne och hvad pligten bjuder mig att uttala....

— O, min herre, hvad ämnar ni säga?

— Miss Maggins, återtog Sarkow och kysste ännu en gång hennes hand. Ni är älskad, högt älskad. Och den som älskar er är en gentleman, en tadelfri gentleman.

— Ja, ja, hviskade hon och smög sig ännu innerligare intill honom, en gentleman, en riddare som Ivanhoe.

— Ja, i sanning, fortfor Sarkow, en riddare som aflagt sina prof och hvilkens arm är stark nog att skydda er mot alla faror i lifvet. Han har ända tills nu stått fjerran från er men....

— Men nu är han mig nära, hviskade miss Maggins i hans öra, o, så nära, så nära.

— Och han hyser ingen högre önskan än att för alltid få tillhöra er. Han afvaktar otåligt det ord som skall förkunna honom hans lycka. O, miss Maggins, låt honom inte vänta förgäfves, icke hoppas förgäfves, utan tala ut det bönhörelsens ord, som med ens skänker honom all himmelsk lycka redan på jorden.

— Och hur lyder detta ord? frågade hon, tätt tryckt intill honom.

— Det lyder, svarade Sarkow: "Jag älskar honom som älskar mig."

— I fall han ännu icke vet det, läspade hon och gömde sitt hufvud vid hans bröst, och jag nödgas måste uttala dessa ord, välan, jag älskar honom som älskar mig.

Sarkow lät höra en lätt hostning i detta ögonblick som om han känt en plötslig retning i strupen.

Då hördes ett sakta fräsande ljud från trädgårdsplanen, ett ljussken trängde genom mörkret och i nästa ögonblick strålade hela trädgården, huset och den lilla löfsalen i ett bländande purpurskimmer.

Charles Clarke hade plötsligt antändt en stor bengalisk eld och i dess félika sken såg han hvarje blad, hvarje blomma och hvar och en af badsällskapets medlemmar skarpt afteckнade.

Fröken Celie uppgaf ett glädjerop och klappade jublande i händerna. Äfven gruppen i den lilla löfsalen var som vi nyss nämnde klart belyst. Miss Maggins, hvilken ännu höll sitt ansigte doldt vid Sarkows bröst, hade icke märkt det plötsliga ljusskenet. Hon hvilade, drömmande och lycksalig, i den unge mannens armar, i sin gula kostym icke olik ett moget, af stormen brutet sädesstånd.

Ett rop af harm afbröt den tystnad som följt på den plötsliga öfverraskningen. Med hotande blickar och bäfvande af raseri störtade in i löfsalen.

— Ah, min herre, hväste han, detta är dock något för starkt. Är det så ni håller ert löfte, är det så ni lönar mitt förtroende?

Miss Maggins flög upp helt förskräckt. Det strålande skenet bländade henne i första ögonblicket, men i det nästa såg hon öfversten stå framför sig, såg alla dessa nyfikna blickar riktade på henne allena och med ett högt anskri gömde hon ansigtet i händerna. Sarkow reste sig helt lugnt.

— Ja, öfverste, svarade han, jag har hållit mitt ord och rättfärdigat ert förtroende. Miss Maggins känner nu era känslor, era förhoppningar äro uppfylda, er trohet belönad. Just nyss har denna dam, hvilken ni egnat er ridderliga hyllnig, tillhviskat mig sin ljufva hemlighet: "Jag älskar honom som älskar mig." Blif lycklig, öfverste, och tänk i er lyckas solskensstunder på er vän som talat så varmt för er och öfvervunnit den skygga stolthets förtrollning som skilde två älskande hjertan åt.

Miss Maggins lät sina händer slappt sjunka ned, hennes ögon öppnades nästan lika vidt som mr Willis' och hela hennes ansigte började rycka, då hon med en obeskriflig blick stirrade på Sarkow, och hennes darrande läppar framstammade ett halfhögt:

— Shocking! Shocking!

Men öfversten hörde icke det betänkliga utropet.

— O, miss Maggins! utropade han, är detta möjligt? Ni skulle vilja lyssna till min kärlek, ni skulle vilja tillhöra mig? O, det vore för mycken lycka, för mycken, för mycken.

Med en viss möda böjde han ett knä för sitt hjertas dam och betäckte det halft medvetslösa föremålets händer med så eldiga kyssar som hans temperament medgaf.

— Tag icke tillbaka er bekännelse, hviskade Sarkow oförmärkt i missens öra. Betänk blott hvilka anledningar till prat som deraf skulle bli följden.

Miss Maggins satt alltjemt lika stel och orörlig. Ännu en förkrossande blick slungade hon på Sarkow, men hela sällskapet stod redan samladt omkring henne för att gratulera, medan öfversten strålande af glädje fortfarande knäböjde framför henne, med en stum bön tiggande om en bekräftelse på sin lycka.

Då ryckte det stolt, hånfullt, utmanande kring hennes tunna läppar. Hon reste sig upp och böjde med en drottnings värdighet sitt ljuslockiga hufvud till ett tack för sällskapets gratulationer. Öfversten hade också sprungit upp så raskt som hans stela ben tillåto och tryckte Sarkow så hårdt till sitt bröst, att den unge mannen höll på att mista andan. Sedan lade den bålde krigsmannen miss Maggins arm

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC

Hälsar munhygien, tvagning, munnen och kroppe naturlig sätt från osunda sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bacilldödande-smittoförebyggande och luktrensande toilett-rekvisit af sällsynt förträfflighet och anordning. — Ovärderlig för inflammation i ögon, strupe och näs- och lifmoderkatarr. I drog- och toilett-affärer, 50c, eller betald i förskott med posten.

Stor proffiaska med "Health and Beauty" bok sänd fritt.

The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, son är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor